

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Med lidt hjælp så går det jo.

Som jeg før sagde, og det var de ord, spørgeren lagde særlig vægt på, så er det særlig betænkeligt, at der opstår habilitetstvivl. Det må simpelt hen ikke ske i en offentlig forvaltning, og det har ministeriet også allerede givet udtryk for over Rigsrevisionen og over for Sundhedsstyrelsen. Det har vi, som jeg sagde før, med den tilrettevisning, der blev givet af ministeriet den 10. marts 1994. Jeg går så ud fra, at ledelsen i Sundhedsstyrelsen rettede op på forholdene. Som minister må man være overbevist om, at det sker. Det har den tidligere ressortminister vel også været.

Jørgen Winther (V):

Nu, hvor ministeren ved, at der er mange uregelmæssigheder i AIDS-sekretariatet, har ministeren da fundet anledning til at invitere medicinaldirektøren til en samtale om det her? Jeg spørger, fordi ministeren har sagt til flere aviser, at det er medicinaldirektøren, der i påkommende tilfælde skulle fyre en bestemt overlæge i Sundhedsstyrelsen, hvis det var nødvendigt. Men ministeren er vel enig med mig i, at det kun er selve sundhedsministeren, der kan afskedige overlæger i Sundhedsstyrelsen?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg går ud fra, vi stadig væk taler om spørgsmål nr. S 902, og vi kommer så igen ind på de samtaler, jeg har ført med medicinaldirektøren. Som jeg tror jeg sagde før, kom der den 10. marts 1994 en tilrettevisning af Sundhedsstyrelsen, og det er sådan rent proceduremæssigt, at ønsker Sundhedsstyrelsens chef på et givet tidspunkt at flytte rundt på sine ansatte, foregår det ved, at han henvender sig til personalechefen i Sundhedsministeriet, og så kommer sagen rigtig nok bagefter på ministerens bord.

Sådan en procedure har ikke været sat i gang. Et sådant ønske har ikke været fremsat, og der har ikke været nogen samtaler om, at bestemte medarbejdere skulle afskediges.

Det her spørgsmål drejer sig jo om, hvorvidt jeg fandt, at det var særdeles betænkeligt, at der ikke havde været udbud, og det gør jeg da.

Jørgen Winther (V):

Ministeren erkender, at dette forhold og mange andre er særdeles betænkelige. Ministeren

erkender, at der har været økonomisk rod. Ministeren erkender mange, mange andre uregelmæssigheder i AIDS-sekretariatet, og ministeren erkender vel også, at det er ministerens overordnede ansvar, at alt skal foregå på den rigtige måde i AIDS-sekretariatet. Derfor undrer det mig utrolig meget, at ministeren ikke på en eller anden måde føler et ansvar for det, der sker, og derfor får en samtale med medicinaldirektøren om, hvad det egentlig er, der foregår, og hvad man bedst kan gøre for at få det til at gå i orden.

Situationen er jo den, at ministeren gang på gang har sagt til dagspressen, at det er medicinaldirektøren, der har ansvaret for det, der er sket, men det er vel ministeren, der har det endelige ansvar, og derfor må ministeren vel også føle en form for ansvar for, at tingene skal komme til at fungere. Derfor undrer det mig, at ministeren ikke har følt sig kaldet til at tage initiativ til en samtale og få disse ting i orden. Men ministeren har måske en utrolig tålmodighed med alt, hvad der foregår i AIDS-sekretariatet og folder derfor bare hænderne og lader det hele gå?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der må foreligge en mangel i spørgerens opfattelse. De forhold, der nævnes, fandt sted på et tidspunkt i 1993. I marts 1994 får Sundhedsstyrelsen en tilrettevisning, og der er vel ingen, der er i tvivl om, at en sådan tilrettevisning var alvorligt ment, idet den også bliver understøttet af de bemærkninger, som er kommet i Rigsrevisionens beretning. Det er der vel ingen, der er i tvivl om, og en minister må gå ud fra, at sådanne forhold bliver bragt på plads af ledelsen, især da der bliver tilvejebragt nye regler for økonomistyring og udbud. Så skulle det vel være på plads, går man da ud fra.

Selvfølgelig samtaler man da også med medicinaldirektøren, men ikke om forhold, som er bragt på plads. Det var jo ikke noget, der var særlig problematisk på det tidspunkt, idet forholdet fandt sted før. Det bliver jeg nødt til at påpege at det har gjort. Sagerne fandt sted i 1993, og vi fik tilrettevisningen i 1994. Nu er beretningen fra Rigsrevisionen, der understøtter de tiltag, ministeriet foranstaltede, kommet. Jeg går ud fra, at chefen for Sundhedsstyrelsen foretager sig det, han skal, når der ydermere i samarbejde med ministeriet bliver udarbejdet nye retningslinjer, for at de forhold ikke skulle kunne gentage sig.